

SZTARISINSZTVO I ZVAGSINSZTVO

VÖDÁNO PO
HAHN IZIDOR trgovina s papirjem
v MURSKI SOBOTI.

III. NATISZK.

Stampano v PREKMURSKI TISKARNI
v Murški Soboti. 1929.

SZTARISINSZTVO I ZVAGSINSZTVO

VÖDÁNO PO
HAHN IZIDOR trgovina s papirjem
v MURSKI SOBOTI.

III. NATISZK.

Stampano v PREKMURSKI TISKARNI
v Murski Soboti. 1929.

91a

Kak bogásztvo, vrejdnoszt li od Ocsé zhája;
'Tak i dobra zsená od Boga prihája.
Blájzseni sze velí od Salamon kráľa,
Vszáki, komi sze je dobra zsená dála.

Gyöngyösy.

R 91a

D 34. 936 / 1956

SZTARISINSZTVO.

Z-káksimi recsmi je potrejbno sztarisimom sznejé k mózsi prosziti vu vrejmeni obszlüzsávanya zapítka.

Poszlúnte me moji drági! povem vam pravico, nebon vam gücsao nikaksefele frilico, nego isztino posztavim pred vász edno malo dopüscsejnya mi engedüjте, dokecs vam naprej pri-neszém ino povem to szvéto hizstvo: Szvéto hizstvo je Goszpon Bóg teda nasztavo, gda je Ádama na szvoj kejp sztvóro, i' vu Paradizsom posztavo, tam gda bi ga vujszpao, vu szne nyemi edno rebro vő vzévsi, z-toga rebra je zsen-szko sztvóro, ino k-mozskomi posztavo. Blázseni je on, kí má vőrno i dobro zseno! ár je dobra zsena hizse lepota; blázsen je on, koga Bóg etak blagoszlovi! ár je tó nyemi nebeszki Ország, ino düse zvelicsanye.

Kosz Stevana je Bóg blagoszlovo, kak je nigda Tobiása prigledno i nyegovo hizso povéksao z-ednim szinom, nyegov národ ino zslájhtó je z ednov vejkov naplodo. — Ete nyegov szin brezi tivárisice bodócsi, proszo je szvoje-ga Sztvoritela, naj bi nyemi dao edno pomocs-níco, z-sterov bi on veszéto i szrecsno tá troso dnéve szvoje na zemli — Kí gda bi szí iszkao med Mőrov ino Rabov, pripravno tivárisico i nebi je mogao nindri nájditi, kak pri etoj postenoj hizsi, zvoló szí je edno posteno oszóbo, kakti Zsitek Jánosa csér devojko, Mariko. Nyó za-

glednovsi, taki szí jo je zárócsó za szvojo prí-
sesztíno zákonszko tivárisico, ár jo polúbó. Zátó
csi sze vam vídi ino je vasa vola, naj sze radúje
vesz odvejtek vu nami; vasa csi Máríka, naj
bó nasa pomocsníca ino vekivecsna örocsníca.
Eto szo nase recsí na krátci, na stere od vász
eden lejpi ino veszéli odgovor csákamo.

Roditelje odgovor dájó :

Csi je eto Bogá Ocsé szvéta vola, kaj szta
sze etíva oszóbi polúbíla, próti tomi ne sztánem
ni jasz, ni mati, ni drúga niksaféle zslájhta.

Na eto sztarisína píta :

Zátó zdaj zse szlobodno pítam nyídva, jeli
lúbíta eden drúgoga ali nej? Csi szta sze polúbíla,
v róke szí naj szégnetá ino szí dáre náj dáta.

Gda sztarisína sznejó szproszi, odomás etak naj gori nakloni :

Ali zarazmite moje recsí vszi, kak vasz je
Bóg dao vu hizsi etoga postenoga Goszpodára.
Szám Goszpon Bóg nebeszki etak velí; nej je
dobro csloveki szamomi biti, nego nyemi je po-
trejbno pomócs meti, stera bode póleg nyega.
Ár jaj tomi jedínomi! ár csi odnemoze, obete-
zsá ali ga zsalszt obíde; níkoga nejma, kí bí
ga gori pomogo, ino obészelo.

Rávno tak í ete nas mladénec, po iméni
Kosz József, je nej mogao szám biti, nego po
drúgi dobri lúdi tanácsi szí je szproszo prí etoga

postenoga Goszpodára hizsi edno devojko, po iméni *Máriko*, i oni szo na tó rokó dáli, da jo nyemi z dobre vóle vu szveto hizstvo dájo. Za etoga véksega szvedósztvo volo szmo prineszli dvá pinta vína na odomás, da eto nase szkoncsavanye sztalnejse bode ino sze ne bode moglo pred lüdmí nikak razvézati.

Trmin nihámo do Jürjavoga dnéva i gda tisztí veszéli Jürjav dén príde, teda nam eto devojko morete v róke dati. Mí pa do tisztoga vrejmena tú nihámo eden strtnyák vína, edno szó, ednoga biká trtyáka, ednoga goszáka petáka, edno reco kveco, ednoga tilcsnoga bravá, ednoga kokóta popevajca, da nam do tisztoga dnéva lepó morete hrániti naso devojko. — Eto szo nakráci nase recsí, Bóg nam dáj vnogo táksi odomásov piti, kaj bi mí sziní zsenili, cserí k mózsi dávali, jünce i krave odávali, gorice oká-pali, ali ti hűdi odomásov nam Bóg ne dáj piti! Kí koli bode pio z etoga odomása, naj bode zdrav i veszéli, ali kí pa zs-nyega nebode pio, glávo ga naj ne pobolí. Etíma hizsníkoma pa Goszpodin Bóg dáj dúgi zsítek, med nyiva právo csízsto lűbéznoszt, blázseni porod, z nebeszke viszłne dober blagoszlov, z zemlé obilen zsér na vsze sztráni; naj nyidva Goszpodin Bóg blagoszłovi vu vszákom pobožsnom dugoványi.

Hizsníkov dűznoszt.

Tó je znamenito dugoványe, drága brátja, po sterom cslovik lejko szreccsen, ali pa jáko neszreccsen posztáne na szvejti. — Dönok sze pa tisztí, kí sze prav Goszpodnoga Bogá bojí, k nyemi sze vu poníznoj molítvi szvojoj pribli-

zsáva, ino csedno i jedrno szvoja dela opráva ;
 nesztanoma sze bátrivno na pomócs i na szkrb
 Bozso zavŭpa tŭdi vu etaksem tiváristvi szvojem,
 tó je tó, vu hizstvi szvéto. Ár je hizstvo szvéto
 edna postena, Bógi príjétna, sztáva cslovecsa,
 stero je szám Goszpodin Bóg, liki nász ódtoga
 písma szvéto vcsí, za veliki i módri zrokov volo
 nasztavo. — Ár gda bi te prvi cslovik sztvorjen
 bio od Goszpodnoga Bogá ino bi eden máli
 csasz li szam prebivao na zemli, i nebi meo i
 najsaó k-szebi priglíne sztvári ; tak je szam Gosz-
 podin Bóg etak erkao pri szebi ; nej je dobro
 naj cslovik szam bode, i poszebnó zshivé. Jasz
 nyemi scsem tivárisico ino pomocsníco dati, stera
 okóli nyega ino pred nyim bode. Sztvoro je záto
 Goszpon Bóg zsenszko, ino je nyó k-tomi prvomi
 csloveki k-mozskomi pelao. Nad tejm sztvorjej-
 nyem, nad tóv zsenszkov, dabi sze on, tó je tó,
 Adam jáko radŭvao, je etak erkao : tó je práj
 edna kószť z moji kószť ; ino tejlo z mojga tejla.
 Goszpon Bóg je pa nyidva blagoszlovo ino pravo :
 bojđita rodniva ; narájajte sze i povnózsávajte.
 napunte zemló ino szebi nyó podlózsno vcsinte.

Ete recsí szvétoga písma lepó pred nász
 dávajo one módre zroke, stere je meo Goszpon
 Bóg pri nasztávlanyi szvétoga hizstva. Obrvim
 ete zrok : naj bi mozski pomocsníco ino vórno
 príjateľkinyo mogo meti okóli szébe, kí sze naj
 zs-nyim vu vszem dobrom prav vjedina, nyemi
 na szlŭzsbo bode, nyegovo szrecso liki szvojo
 naprej pomága, nyega sztálno lŭbi, vu nevóli
 bráni ino trósta, i tak prinyem ino zs-nyim vje-
 dinana szrecsno i veszélo tá trosi dneve szvoje
 na zemli. Eden drŭgi zrok pa, za steroga volo
 je Goszpon Bóg szvéto hizstvo nasztavo, je eto :

nájbi sze narájao ino povnozsávaó národ cslovecsánszki.

Nej sze je vidilo Sztvoriteli nebeszkomi, kaj bi zemla ednók vcsaszi puna lúdi posztánola, kaj bi sze ona vcsaszi z lúdmí napunila, nego náj bi sze pocsaszoma li od endrűgoga narájali; i rávno sze je tůdi v-etóm dugoványi zse velika módroszt ino dobróta Bozsa vő szkázala k národi cslovecsánszkomi. Ar je tak steo nas Ocsa nebeszki szvoje sziní ino cserí na zemli vu edno veliko tiváristvo vkűp szpraviti ino vu nyihovi szrcáj lűbézen, szmilenoszt i dobrovolnoszt zbulđiti. Náj bi oni po vjedinanoj mócsi szvojoj tem lezsej eden drűgoga szrečsnoga vcsiniti ino po szvojoj právoj pobožnosztí zšítek, blájzsensztvo, ino radoszt vekivecsno zadobiti mogli.

Vidimo záto, kaj je Goszpon Bóg li za etoga volo nasztavo szvéto hizstvo med lúdmí, stero je natůri ino potrejbcsinam cslovecsánszki tak jáko hasznovító, stero csloveka od vnógoféle pogűbelnoga i neszrečsnoga szkűsávanya lejko bráni, varje.

Vcsi nász tůdi píszmo escse i tó, kaj ti pobožni, pokorni hizsnícke, steri sze sztálno vu Bógi vűpajo, ino póleg nyegove szvéte právde i vóle zšivějo, nesztanoma vu vszákøj nevoli od nyega lejko bátrivno csákajo pomócs i blagoszlov nyegov. Ali píszmo szvéto nász tůdi mocsno v kraj odvračsűje od vszákoga necsístoga tiváristva, necsístoga ino nezrédnoga zšítká, hűdoga pozselejnya záto, ár sze ono z-Bozsóv právdov i zš-nyegovim tanácsom proti, ino csloveki dosztaféle pogűbeli szprávla.

Pri etaksem znamenitom, na cejli zšítek cslovecsánszki nasztávlenom tiváristvi je pa dűzsen vszáki zdaj zse nadale, kí nescse vnejmar

tá zšiveti na szvejti one velike dúzsnoszt dobro premiszliti, stere dúzsnosztí cslovik p etom tiváristvi, po szvétom hizstvi na szébvzeme ino vzéti more; za steri dúzsnoszt volti nóvi hízsnicke eden drúgoga doli zavezštíje ino eden ovomi ocsiveszno oblúbo vcsiníjo.

Premiszlino szí i mí tūdi vu szebi dobro zdaj, ka nász od toga vcsí nase Krscsanszko vadlúványe ali rejcs Bozsa, vcsenyé Krisztusovo Mózs sze naj — velí ono — tak oponása k-szvojoj, liki Jezus Krisztus k-szvétoj Mater Cérkvi. Mózs naj gláva ino prejdnyi bode vu hizsi szvojoj, ino pri deci i drzsini szvojoj, on naj vuvszem dobra példa práve pobožsnosztí bode hizsi ino deci szvojoj naj csedno, pokorno i posteno bode oponásanye nyegovo povšéd pred Bogom ino med lúdmí.

On naj szmileno, rázumno vcsí ino ravna zseno szvojo; naj pótrplejnye má znemocsnosztami nyénimi; kakti náj vörnejši i náj dragsí prijáteo nyéni, náj on szrecso nyéno naprejpomága; nyó bráni ino hráni, vörno szkrb noszi povšéd na nyó. Za toga volo náj on pozvanye i csészt szvojo jedrno doprinása, jedrno sze trúdí ino delo szvoje oprávla; da tak hizso szvojo lepó z rédom ravna ino vsze te szvoje z-pravicsnim trúdom hráni.

Zsena je pa dúzsna mózsi, kakti glávi ino Goszpódi szvojemi vuvszem, ka je dobro i pravicsno dugoványe, podlozsna biti, ino nyega bógati, liki je Szvéta Mati Cérkev Jezus Krisztusi podlozsna. Zsena naj ne goszpodúje nad mozsom szvojim nikak — velí písztmo — nego naj tūha i pokorna bode, nyega sze dosztójno postúje,

lūbi ino póleg pomócsi szvoje kakti nyegova pomocsníca, nyegova tivárisica nyemi etoga zemelszkoga zsítka teskócse vörnó znásati pomága. Ona naj bode szkrblíva, pokorna ino jedrna vertinya hizse, rázurna i vörnó mati deci szvojoj, naj vu Bogábojáznoszti csiní dúzsnoszti szvoje.

Obá híznika pa mózs i zsena szta dúzsniva vu právom jedinsztvi ino zlozsnoszti krscsánszkoj zsveti med szebom; ár tó zselej od nyiva rejcs Bo'za, ali vadlűványe Krscsánszko. Zató szta i dúzsniva eden z toga drűgoga nemocsnosztami potrplejnye meti ino nigdár nej eden od drűgoga prevecs doszta zseleti ali csakati. — Dúzsniva szta sze oniva, kakti celó vjedinaniva tivárisa nesztanoma vu mirovnoszti ino tihoj zlozsnoszti na prísesztni vekívecsni zsítek pripravlati ino sze kakti őrocsníka miloscse Bozse za ta nebeszka pascsiti. — Dúzsniva szta eden drűgoga lepó na dobro, na dober réd opomínati; eden drűgomi vuvszem dobro peldo dati; ino tak sze vu právom krscsánszkom ponávlati, potrdjavati. — Csi nyiva Goszpodin Bóg z decóv blagoszlovi: tak szta obadvá ednáko dúzsniva nyó csedno gori hránitl, za nyé potrejbcsine sze vörnó szkrbeti, nyó vcsiti na dobro ino tak szebi i nyej na pomócs biti. Csi Goszpodin Bóg na nyiva beteg i nevoló pűszti, tak szta dúzsniva nyó mitovno znásati i eden drűgomi tróst i pomócs podeljavati. Dúzsniva szta híznika med szebom prav vörniva, isztinszkiva ino pravicsniva biti; nej sze nyefkati med szebom ino szrditi vnejmar; nej z lazsmí eden drűgoga zapelávati ino rűzsno vkanyűvati; nej sze li vnejmar poszili rázno lócsiti ino brezi vszega zroka med szebom protiviti; nej radoszt i yeszeljé hizstva pri kaksem drűgom necsístom

ino grejsnom tiváristvi Iszkati, ár Goszpodin Bóg te necsiszte lüdi, práznike mocsno szódo bode na den szrditoszti szvoje.

Ti pobojsni právi krscsanye odürjavajo vszo nevörnoszt, szkazlivoszt i nedosztójno szrditoszt. Oni sze bole pascsijo právo zlozsoszt, vörnoszt ino csísztó lübézen zkazsüvati eden k tomi drügomi. — Blázseni szo hízsnicke, steri etaksa pobojsna mislejnya, pravicsna naminyávanya ino pokorno szvéto oponásanye májo med szebom! Nyihove radoszti bode vnogo na zemli, miloscsa Bozsa ne odsztópi od nyí, dokecskoli oni zsiveli bodejo. Pomócs Bozsa ino nyíhova práva csísztá lübézen vszako trplejnye ino vszako nevoło nyim zlejkóti, stera bi nyé morebiti na'szvejti dohájala. I csi ednók szmrt nyíva lócsiti zacsne, tak bodeta eden od toga drügoga z etim mocsnim vüpanyom odhájala, kaj sze pá na ovom szvejti vu tom bógsem ino polnejsem prísesztnom zsítki veszéliva vküper nájdeta, kaj sze zaisztino vidila ino brez konca vküp prebívala bodeta.

Etak blájzszeniva i szrecsniva tüdi viva lejko posztáneta i bodeta zaisztino etak blájzszeniva po miloscsi i pomócsi Bozsoj, csi sze vörnó pascsila bodeta, liki právi krscsanye pobojsno i szvéto zsiveti na zemli; ino csi sze tüdi pascsila bodeta one dúzsosztí povszéd vörnó szpunyávati, stere hizstvo szvéto pred váj dáva ino stere szo zdaj pred váj bilé posztávlene. — Te szmileni Goszpodin Bóg vama pa tó dáj zadobiti i csiniti po dobrom dühi szvojem Amen.

Zvacsinsztvo, stero eszi szlísí, sze pred peszmi dá gori nájdti!

Vu vrejmeni gosztűvanya, gda szvatovje po sznejo pridejo, zs nyimi pridócsi sztarisína szvoj poklon etak má zacsnoti :

Zvűnejsnyi sztarisína :

Pomori vam Bóg! postene hizse Goszpodár ino vszi posteni gosztjé!

Znotrejsnyi sztarisína :

Pláti vam Bóg!

Zvűnejsnyi sztarisína :

Jeli szo domá ete postene hizse Goszpodár, po iméni Zsítek János szvojov drágov Goszpodáricov — jeli szo domá, ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína :

Domá szo.

Zvűnejsnyi sztarisína :

Jeli bi szlobodno biló nikelko rejcsi vőpovedati, i pred vász dati, kako najmre pred naprehodécsega csloveka; stere recsí bi bilé Bógi na díko i híválo, szvétoj Materi Cerkvi na povéksavanye, vám ino nám na lejpo vcsenyé, jeli je szlobodno ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína :

Szlobodno je vszákomi postenomi csloveki dobre recsí zgovárjati, takájse i vám.

Zvünejšnyj sztarisína:

Ali prvo, liki bi one recsí meo vöpovedati ino pred vász datj, pítam vász: jeli je szlobodno prejk praga sztópiti ali nej?

Znotrejšnyj sztarisína:

Szlobodno je. Ali prvo, kak bi meli prejk praga hizse sztópiti, pítam vász, odked szte?

Zvünesnyj sztarisína:

Mí szmo sz te Kánaánszke z médom ino z mlejkom tekócse obilne zemlé.

Znotrejšnyj sztarisína:

Po kój dobra szte sze pa sze vrnoli ino zakaj szte prisli?

Zvünejšnyj sztarisína:

Mámo eti eden veliki zálog, steri je založeni do toga vezéloga Jürjavoga dnéva, ino je oblübleno po naprej hodécsem csloveki, da kikoli dvá pinta adomása szmej szpiti, od tisztoga bomo naprej csakali té zálog.

Znotrejšnyj sztarisína:

Kak csüjemo, vi szí za niksi zálog zgovárjate. Mí nikaj za nyega neznámo, more bidti, szte zablódlili? Eto szmo szí zvrgli po pinti vína, ino za volo zgovárjanya szószedje, prijátelje

szmo sze vküp szpravili. Drügo je tó : kaj je eti nej ostaríja, kaj bi tákse na sztán jemáli ino kaj bi tú záloge iszkali; nego po steroj póti szte prisli, z Bógom odídte po tisztoj nazáj.

Zvünejšnyi sztarisína.

Nej szmo zablódili, nego szmo po právoj póti prisli. Ár kak je pelala te trí modre krále edna szvéta zvezda, pred nyimi idócsa k-Bethlehem, gde sze je Goszpon Krisztus naródo ino ober tiszte hizse je posztánola. Tak rávno szmo prisli i mí za tóv szvetlov zvezdov, stera je pred nami sla ino je ober ete hizse posztánola; csi ne vörjete, hodte glédát, nego nam bole na tó szlobodscsino dájte, da hocsemo té zálog vő szprosziti.

Znotrejšnyi sztarisína :

Szlobodno proszíte ví te szvoj zálog.

Zvünejšnyi sztarisína :

Etak velí povedati ete posteni mladénec, po iméni Kósz József, po szvojem naprejhodécsem csloveki: Bojdi Bógi hvála! vido szam lejpo návado od moji Ocsákov i prijátelov, kí szo vu szvéto hizstvo sztópili pred menov, ino vu szvétom hizstvi zsiveli, da je praj lejpo dugoványe, prijétno pred Bógom ino pred lúdmí, pobózsno hizstvo, stero je szám Goszpodin Bóg nasztavo, kako velí píszmo szvéto: nej je dobro csloveki szamomi bidti, nego nyemi je potrejbno pomócs meti, stera bode póleg nyega, ár jaj tomi jedí-

nomi! csi v kákso nevoló ali v beteg szpádne, nejma nikoga, kí bi ga z nevéle pomogo. Na tó dugoványe gledócs, te imenüvani mladénec tak velí: I meni je praj szvéti dűh szrcé ino pamet nadigno, da szam szí iszko pod szívvó nébov na zemli po vnógi varasej i vesznicaj med vnógimi poglavitimi obrázmi edno k-meni prípravno tivárisico, ali mojím ocsam lepse ino mojemi szrci prijétneise szem nindri nej mogo nájdti, kak pri etoj postenoj hizsi, edno posteno devojko, po iméni Máriko, kakti csér ete postene hizse gazdo, po iméni Zsítek Jánosa. Da jo proszim po mojem naprejhodécsem csloveki za tivárisico vu szvéto hizstvo, stero je szam Goszpodin Bóg nasztavo vu Paradizsomi, liki od etoga gucsi píszmó. Da je praj to szvéto Trojsztvo vidilo, kaj je vszáka sztvorjena sztvár mejla k-szebi szpodobnoga tivárisa, szám cslovik je bio jedíni. Na tó je to szvéto Trojsztvo tanács vcsínilo ino erklo: Vídimo, kaj szo vsza lepó sztvorjena ino vszáka sztvár má szvojega lasztivnoga tivárisa, szamo cslovik jeszte jedíni; hodmo i nyemi sztvórmó ednoga k-nyemi priszpodobnoga tivárisa. Na tó je Goszpodin Bóg eden globoki szen písztó na Ádama vu Paradizsomi ino ga je vujszpó. Ádam pa gda bi zászpo, Goszpodin Bóg je edno nyegovo rebro vó vzéo ino je ono meszto z meszom napuno, i z-onoga rebra je sztvóro zsenszko ino je nyó k tomi prvómi csloveki k mozskómi pelao. Ádam pa gda bi sze prebűdo, zaglednovsi to zsenszko, radűvo sze je ino je etak erko: isztina, tó je praj edna kóoszt, ino tejlo z mojega tejla vzéo. Záto sze ona mozsica bode zvála, ár je z mozsá vzéta. Na eto dugoványe gledócs, cslovik osztávi szvo-

jega ocsó, szvojo mater ino sze pridružsi k zseni szvojoj, obá bodeta edno tejlo i edna krv. — Záto te posteni mládénec to posteno devojko proszi vu szvéto hizstvo, kaj i on scsé zsnyóv bidti edno tejlo i edna krv, kak je Adám z Ěvov pósztó edno tejlo ino edna krv. Eto szo nakráci moje recsí, na stere posteni i lejpi odgovor csá-kam od vász, kako od naprehhodécsega csloveka ete postene szvadbe.

Znotrejsnyi sztarisína :

Ovo csüjem vász, da sze z lejpimi recsmí poklányate ino szí zgovárjate za edno Oszobo ali szí bojdi devojko ; mí od toga dugoványa níkaj neznámo, záto bole edno malo odsztópte nazáj vő, da szí od toga dugoványa pogocsimo z ocsom, z máterjov ino z drúgov postenov zslájhtov ete devojke, jeli je tomí tak ali nej? ino potom toga more bidti, da sze vase i nase recsí bodo glih'le, ali pa more bidti, szte zablódili i po právoj póti nej prisli.

Zvünejsnyi sztarisína :

Csi bi glí jasz odsztópo, z níkak tálom sze nase i vase recsí nebi mogle zglíhati, záto szí bole mámo gúcsati z ócsi, kak szkrivomá. Níti szmo nej zablódili, ár szmo po právoj póti prisli.

Znotrejsnyi sztarisína :

Ovo csüjem, kaj sze jáko drzsíte, more bidti, szte kákso míto vzéli od toga mládénca ino proszite to naso devojko ; ali mí neznámo,

komi? k csemi? jeli za paszterico? ali za szlűzsbenico:

Zvűnejsnyi sztarisina:

Te mladenec po meni etak veli povedati: da bi praj jasz nyó za pasztericó ali za szlűzsbenicó proszo, ne bi táksi poglaviti lűdi trűdo za nyé volo; nego bi li edno zsenszko poszlo. Ali proszim jo po mojem naprejhodėcsem csloveki, za hízsnó tivárisico, od ocsé, od materé, od sztrícov, vűjcov ino od vsze postene zslájhte, vu szveto hizstvo, da komi jasz bodem goszpodár, tomi ona bode goszpodárica, i komi ona bode goszpodárica, tomi jasz bodem goszpodár.

Znotrejsnyi sztarisina.

Ali zakaj sze tak jáko trűdite pőleg toga mladenca, kaj ga tak jáko zagovárjate? da dőnok jasz pítam vász, sz-kím poszvedocsite tő, kaj bi sze nase ino vase recsi mogle zglihati?

Zvűnejsnyi sztarisina:

Poszvedocsim najprvle z zsívim Bogom, drűgócs z krűhom ino z vűnom, trtics z onim dnėvom, gda je bio zacsétek etoga dugoványa, kak je toga zse trí mejszece zdaj v péték. Ár na tiszti dén niháo szem, veli mladenec, pri ovoj postenoi hizsi dvej pécsi krűha eden strtnyak vína, ednoga goszáka petáka, ednoga jűnca, edno reco kveco, eden korc psenicsne mele, edno szó, ednoga lűcsnoga bravá, ednoga kókóta popevca, da bi mi praj to mojo drágo zároc-

nico hránili, do toga krátkoga i veszéloga Jürjavoga dneva. Ovo je dnesz tisztí dén, záto nam naprej dájte ono Oszobo, za stero sze tak trúdimo.

Znotrejsnyi sztarisina :

Moj prijáteo! szvedocsili szte z troujim dugóányem, dabi sze nase i vase recsi zglihale; ali escse je tou nej zadoszta, nego morete z Ocsom i takájse z Máterjov tüdi poszvedocsiti, csi je tomi tak, ali nej. Záto pítam vász, Ocsa ino Mati, jeli je tomi tak, ali nej? Roditelov odgóvor: Tak je. — Moj prijáteo zadoszta je szvedóosztva ino szí zgovárajajte z menov, liki szte i od szvétoğa hizstva predtemtoga naprej prínasali; záto jasz pítam vász: ka je to szvéto hizstvo?

Zvünejšnyi sztarisína :

Szvéto hizstvo je nikaj nej drúgo: nego ednoga mozsá i edne zsené dosztojno i pólek právde nerazlöcseno vezalo.

Znotrejsnyi sztarisína :

Posteno szte odgóvorili. Ali nadale jasz pítam vász: zakeliko zrokov volo je nasztávléno to szvéto hizstvo?

Zvünejšnyi sztarisína :

Szvéto hizstvo je nájbole za stiri zrokov volo nasztávléno. Oprvim: záto, da bi nasega tiváristva, stero z Krisztusóm mámo i nyegove k nám bodócse lübéznosztí példo bíló. Vu steri

zroki ti bogábojécsi hízsnicke sze májó navcsiti dvóje dugoványe: 1. lúbiti, postúvati, dícsiti ino hváliti Sztvoritela Boga za nyegovo dobrôto, kí je takse plemenito vrásztvo csloveki nasztavo; 2. sze májó navcsiti, da sze morejo lúbiti, postúvati eden drúgoga, ino vszako dobro, húdo teskócsó ednáko vkúp trpeti, kak szvéti Pavel Apostol hízsniike opomína, gda etak veli. Mozskim glavám: ví mózsje, lúbte vase zsene, líki je Krisztus lúbo szvojo szvéto Mater Cérkev. Z steri rejcsi sze mózsje morejo vcsiti, postúvati ino lúbiti Kríszztusa, líki szvojega vekivecsnoga Goszpóda i pólek toga túdi postúvati i lúbiti szvoje zsené, líki vekivecsne tivárisice. I zsenszke glavé etak opomína szvéti Pavel Apostol: Ví zsene podlozsne bojdite vasim lásztivnim mozsám, líki Goszpodni. Ar je mózs gláva zsené, líki je Krisztus gláva szvoje szvéte Materé Cérkvi. Zsene sze túdi z etoga dvóje naj vcsijo: 1. lúbiti i postúvati szvojega Zvelicsitela Krisztusa i nyemi szlúzsiti; 2. sze pa májó navcsiti szvoje postene Goszpodáre ino mozsé lúbiti, postúvati ino nyim pokorne podlozsne biti. I cto je te prvi zrok za steroga volo je to szvéto hízstvo nasztávléno. Obdrúgim nasztávléno je to szvéto hízstvo za volo pomócsi, naj na etom szvejti vu krízsi i nevolaj, ino vu vszáki teskócsaj eden drúgomi pomágata. Od toga szan Goszpodin Bóg tak veli: Nej je dobro csloveki szamomi biti, pomócs nyemi sztvormo, stera bode póleg nyega. Na tó opomína i szvéti Peter Apostol hízsniike etak govorecsi: Ober toga bojdite vszi edno, ednoga nevola naj bolí i toga drúgoga. Obtrétjim nasztávléno je szvéto hízstvo za volo naszledűyánya csisztoga zsítka i odűrjávanye necsístoga, rűzs-

noga i szramótnoga zsítka. Od toga dugoványa szvéti Pavel Apostol etak velí: Za volo hábanya práznosztí, vszáki mózs naj szvojo lasztivno zseno má, i vszáka zsená szvojege lasztivnoga mozsá. Duzsniva szta záto eden za drügoga Bogá moliti, naj sze vszáki vu csisztócsi zdrzsi, i ni szrcá, ni pámeti, niti tejlo ne oszkrúni. Ár tak bodeta Dühá szvétoga csiszta poszôda, prebivá-liscse ino Cérkev. Obstrtim nasztávleno je szvéto híztvo záto, naj sze bogábojécsi szinóvjé ino cserí plodijo, i gori hránijo, kako szvéti Dávid velí: blázseni bodes, gda bos tvoji otrok otroke vido, tvoja zsená v hízsi ti bode, kak roden trsz, tvoja decsica okóli tvojega sztolá szprávijo sze lepó, kak oliovoga drejva gyíngave síbe. Etak csloveka Bóg blagoszlovi, kí sze nyega bojí. Eto szo tiszti zrokóvjé, za steri volo je to szvéto híztvo nasztávleno.

Znotrejsnyi sztarisína:

Moj prijáteo! obilno szte odgouvórilí od zrokov nasztávlénýa szvétoga híztva; ali dônok jasz vász mám pitati: gde, ino szkim je potrdjeno szvéto híztvo?

Zvünejšnyi sztarisína:

Potrdjeno je vu Káni Galileji. Káni szta pa dvej, velika ino mála, vtoj ménsoj Káni je z-csüdom potrdjeno, tou je pa z-vodé na vino obrne-nyej. Ár je vu onom vrejmeni, bila szvádba vcsinyena vu Káni Galileje, na stero je i' Krisztus szvojov predrágo Máterjov, ino z-Vucsenikmi szvojmi bio pozváni. Potomtoga pa gda bi sze vino zmenkalo, erkla je mati Krisztusi: „Színek,

vina nemajo. Odgovorécsi nyej Krisztus: Zsena, ka mam jasz z-tebov? nej je escse prisla vōra moja. Erkla je Mária hlápcom: kajkoli vām zapovej, tou vsinte. Bilou je pa tam sēszt kameni vejder polozseni póleg ocsiscsávanya zsidovszkoga, steri je vszáko drzsáló dvej ali tri merice. Ercsé nyim Jezus: napunte te vejdra z-vodóuv, i' napunili szo je strihoma. I ercsé nyim: zájmlite zse, i' neszte Sztarisini. I neszli szo. Gdabi pa koustao Sztarisina na vino obrnyeno vodóu (i' nej je znao, odkec je bilou: szlugi szo pa znali, ki szo vodóu zajimali), zové Zsenina Sztarisina, i' ercsé nyemi: vszáki cslovik oprvics dobro vino polozsi pred goszté; i' gda szo sze nápojili teda te lagojse dene pred nyé. Ti szí pa zadržsao to dobro vino notri do eti máo.“ Z-etim csüdom, stero je najprvle vsino Krisztus vu Káni Galileji, je potrdjeno to szvéto hizstvo.

Znotrejsnyi sztarisína:

Moj prijáteo! razmim vase lejpe recsí, da sze szkoro scséjo nase i' vase recsí zglihati; ali nikaksi hūdi glászi szo prisli od toga Mladénca. Tak velijo od nyega; ka je praj vtraglivi, na poszteli lezsi, ino gda drūgi dobri lūdje na delo idejo; teda szí on nogé gori po sztejni oprávla, ino tak nemárnoszt szpunyáva. Záto csi bi praj tóu tak bilou, ta dévojka tak veli: ráj bi brezi nyega bila, kak znyim zsivejla.

Zvūnesnyi sztarisína:

Isztina je: te Mladénec ne taji szvojega bina, idem, on veli: ráno sztánem pred zórjami,

gda drůgi dobri lůdjé escse szpijo, teda moje delo oprávim, opravivsi je, vzemem szí szvetli Karabin, ino idem vő na polé, ali kam inam, ino szí sztrlim jelena, ali szrnou, ali pa závca, ino tak domou prineszém, ino szí mao premi-nim, kaj gda ta moja drága zárocsnica bode vidila, na káksem dobrom máli bodem nyóu jasz drzsao, bode sze króuto veszelila. Tóu je sztanovito tak.

Znotrejsnyi sztarisína :

Moj prijáteo ! csi bi tó tak biló, ta nasa divojka bi tomi jáko rada bila ; ali je tó tak, ali nej ?

Zvůnejsnyi sztarisína :

Sztanovito, kaj je tó tak !

Znotrejsnyi sztarisína :

Bojdi Bógi hvála ! da sze nase i vase recsi szkoro hocsejo zglihati, ali nadale ta divojka dá povedati : da je prej sztára naváda tó, da vszáki zárocsnik szvojój zarocsníci more kaj zazseniti, tak prej i jasz zselem, velí ona, csi bi prej Goszpodin Bóg tó dokoncsao, kaj bi nyega prvle kako mené z-toga szvejta vővzéo, stero ne zselem, po nyegovoj szmrti bi szí znála povedati, kaj tó ino tó po mojem Goszpodári ládam, ali vu őroki, ali vu márhi, ali vu póli, ali pa kaj gotovoga zazseniti. Tó szo te póstene divojke recsi.

Zvůnejsnyi sztarisína :

Zazseni ji náj prvo szvojó právo vőro ino szvoj lejpi bejli zšivot.

Znotrejsnyi sztarisína:

Za veliko ino za dobro vzeme tá divojka, ár je i ona zazsenila nyemi szvojo právo vőro, ino szvoj lejpi bejli zšivot; ali escse drůgo zselej, da nyej naj kaj gotovoga ali őroka zazseni.

Zvűnejsnyi sztarisína:

Zazseni ji vsze Trszke goré ino Lüblán-szke dolé.

Znotrejsnyi sztarisína:

Dabi prej nyegovo biló, ka obejcse, bi dobro biló, ali nej je nyegovo, niti ne zahváli toga obejtanya, nego gorice, ali nyivo naj zazseni.

Zvűnejsnyi sztarisína.

Zazseni ji v niksem póli dvá plůga zemlé, ino nindri vrhej eden gyám goríc na¹ dvajszeti kopácsov; stero ta postena divojka za dobro naj vzeme.

Znotrejsnyi sztarisína:

Na tó rokó dajte ino porokov za pétdeszét ranski.

Zvűnejsnyi sztarisína:

Moj prijáteo, jeli szmo vasz zadovili z porokmi?

Znotrejsnyi sztarisína:

Zadovolili szte nasz.

Zvünejšnyj sztarisina :

Hvála bojdi Bougi! zdaj zse te mladénec veli povedati; kaj bi nam ono Oszobo naprej-dáli, za stero sze trüdimo.

Znotrejšnyj sztarisina.

Moj priáteo! one ószobe nega domá, za stero sze trüdite; ár je v-Radgonyo sla po zácsimbo, po fige, mandale, po pŕpeo, ino po sáfran. Nadale: neszla je eden korbeo bilic, dabi kaj mogla szpokúpiti, kaj gda ti nyéni drági gosztje k-hizsi pŕidejo, z-zsmajhnov jejsztvinov nyé bode drzsála. Za toga zroka volo je nega domá.

Zvünejšnyj sztarisina :

Vidili szmo edno dévojko, kaj je z-ednov pŕitov hitro sla ino jo eszi v-hizso naszkakouk bejzsála i' etak je erkla: nebom prej sla, kama szam sze napoutila, i namejnila idti; ár szo tŕi moji drági gosztje, stere szam csákala; záto je domá, naprej nam jo dájte.

Znotrejšnyj sztarisina :

Csi máte táksega postenoga ino jedrnoga mladénca, ki jo gori more nájditi, dopŕisztim vam, naj jo pojiscse.

Zvünejšnyj sztarisina :

Hvála bojdi Bougi! najšli szmo to naso Oszobo, za stero szmo sze tak trüdili — sztanovito, da je tou tiszta ószoba. Záto zdaj szmo

zse veszéli; i' tou radoszt, escse nadale meti naj moremo, te Mladénec, tak velí povedati: proszim za drágo mojega Ocsó, ino Mater, po toj mojoj lüblénoj zárocsnici, da mi z-mojim málim seregom, edno ali dvej vöri szálas dájo, i za moje pejneze jeszti ino piti: gda bom pa steo odtéc odhájati, ka potrosijo na nász, hocsem nyim lepou placsati. Záto nam meszto pokázste, gde szí doli szédemo.

Znotrejsnyi sztarisína:

Tak velijo te Ocsa szvójemi drágomi szini: kaj z-dobrevoule nyega ino nyegov máli sereg gori vzemejo, ino sze veszelijo i radüjejo kaj sze je k-nyim vrno; tou prej zlübéznosztí vcsiníti scséjo. — Záto szí eti, doli szedte.

Gda szí zvönejsnyi szvatovje zse doli szposzédejo.

Znotrejsnyi sztarisína.

Ali razmite vszi, kare vasz je Bóg dáo, vu hizsi etoga postenoga Goszpodára. Etak velijo povedati po iméni Zsítek János szvojov lüblénov Goszpodáricov: Dao nam je Bóg ednoga sziná po toj mojoj cséri, ki sze je szvojim málim seregom k mení vrno, steroga rad vidim, ino ga z tim nyegovim seregom z dobrevóle rad gori primem, ino nyemi meszto dám, gde szí doli széde, pólek toga piti ino jeszti, záto z tim szvojim málim seregom eden krátki csasz dobrevóle naj bode; ino sze nikáj naj ne podigáva, nego szí bole lejpe recsi naj zgovárja, stere bodo Bógi na díko i hválo, lüdém pa lejpo példó i postenyé.

Zvűnejsnyi sztarisína :

Ali postena Szvádbal razmite máli ino veliki, kare vasz je Bóg dáo; te'iko veli pövedati te posteni Mladénec, po iméni Kósz József, po szvojem naprejhodécsem csloveki hválím vam, kak mojemi drágomi Ocsi, po mojoj lüblénoj zárocsnici, kaj me z tim mojim málím seregom radi vidijo, pri szvojoj postenój hizsi, i' pouleg toga jeszti, ino piti nam obejcseo. Csi bodo nász tak veszéló tróstali, tak bomo sze i' mi nyih radi drzsali dobrevóle bodemo, ino lejpe recsi bomo szí zgovárjali.

Zgovárjanya pri Vecsérji.

Znotrejsnyi sztarisína :

Vi postenyá vrejdni, vküp szprávleni gosztjé!
Zdaleka pridócsi, na eto goscsenyé,
Ki szte z-lübéznoszti gori nadignyeni
Zdaj vszi poszlüsajte, ki, szte vküp szprávleni.

Nej je moj cio ete, naj vam doszta gucsim,
I' z-vnógími recsmi vasz tü trüdím
Nego je té moj cio, csészt naj vörno noszim
Hráno naj prineszém, i' tak naj odsztópim.

Zdaj te nas Goszpodár, veliko radoszt má,
Kaj je eta Szvádba k-nyemi vküp szprávlena;
Záto je zdaj velo gor' prineszti jeszti,
Kaj bi sze nyegov gósz, vszáki meo najeszti.

Záto drága brátja! veszéli bojdite,
Kel'ko sze vam vidi, jejte ino pijte.

Vszáke-féle zsaloszt odszébe zdáj dente,
Meszto toga sze bole eti radújte.

Nas hizsni Goszpodár escse i' tó zselej,
Stero zdáj od-méne vszáki dobro naj zvej:
Ki bode jo i' pio, tejli na zsvlejnje
Bóg nyemi naj dájé na popolno zdrávje.

Gda sze drúga hrána gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína :

Na veszéje szercá Bóg je vino sztvóro,
Kak je szvéti Dávid v Zsoltári popiszo
Záto je Goszpodár lagev zvrtaťi dáo,
Pun kamenec vina, na szto prineszti dáo.

Záto z-toga vina, dobro sze napite,
Na'tom gosztüvanyi dobre-voule bojd'te,
Kamenec naklonte, ino ne zaszpite,
Ali z-toga vina, m'í tñdi podájte.

Gda sze trétja hrána gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína :

Postena Obszida ! lacsni naj ne bodte
I z-práznim 'saloucom vi domo ne hodte ;
Tou je trétja hrána ; záto, kaj naj jejte
Z-Bozsim blagoszlovom, vi tou vsze pojejte.

Gda sze strta hrána gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína :

Velí nas Goszpodár, tó je trétja hrána,
Bár vszáki naj jej zsnyé, ár je nej neszlána,

Z lübéznosztí szrcá vam dá je Goszpodár,
Hráno i pítvino, szkaszúje vam szvoj dár.

Zvünejšnyí sztarisína:

Prijátelje! povem vam edno pravico,
Nebóm vam raszkládao nikakso frlico,
Poszlúšajte mené zdaj malo trplivo,
Dokecs raztolmácsim vam to szvéto hizstvo.

Gda Ocoo Ádáma je Goszpon Bóg sztvóro,
Teda szvéto hizstvo je on szam nasztavo,
Zs nyegovoga rebra edno kószť je vövzeo,
Z-stere Ejvo zsenszko k nyemi je posztavo.

Sztarisína je bio szam nébe-zémle Krao,
Kak tó szvedocsi Mózesá prvi tao,
Obilno naprej dá, bár vszáki zbrojávaj,
Li na ete knige szebé zanihávaj.

Tó zrendelüvanye nebeszkoga Krála,
Povidiło sze je, kak vidimo z tála,
Szvėti Pátriárkov, Apostolov zsítka,
Kaj szo zsene meli, kázsejo písma vszáka.

Za blázsenoga jasz bom onoga pravo,
Koga Bóg z dobrov zsenszkov blagoszlovo,
Vnóge példe bi jasz lehko naprej znoszo,
Z sterimi bi jasz tó lepó poszvedocso.

Blázsen je on, ki má vórno dobro zseno,
Ár je dobre zsené delo osznájzseno!
Blájzsen je on, koga Bóg tak blagoszlovo,
Vóri mojím recsám, konec szam posztavo!

Znotrejsnyi sztarisína:

Odsztópi prijáteo, jasz bom tídi gúcsao,
Pred táksim cslovekom escse nebom múcsao,
Kaj szam jasz jedinec, z-tebom sze neminim,
Zselem zsívi z parom, jasz sze neozsenim.

Znás, Pavel Apostol nej sze je ozseno,
Krisztus Jezusa krizs za szvoj kincs meo zselno,
Takáj Krisztus je bio nyemi nyegov zsítek,
Zato je i nyemi dáni vecsni zsítek.

Vnógomi je hizstvo na veliko skodo,
Nenamejri sze vszaki na pobožno Sáro,
Niti na Ozsébet, ni nej na Mário,
Nego sze namejri vnógi na Delilo.

Znás ov mocsen Sámson, kak je on obhodo,
Gda sze od szvoje zsené pocsalárnom vodo,
Vu szmrtno boleznoszt oa je pripelani
Ino potom konec nyemi je vcsinyeni.

Bole záto pajdás, kaj sze ne ozsenis,
Od kühnye teda nikaj szi ne miszlis;
Ali vóri, kak szi ednók vzemes zseno,
Ka bodta jela dvá; miszlo bos szi túžno.

Trbej zseni: pizsker, korito ino szito,
Scsé dabi nyé csrvou vszigdár biló szito,
Tam bodes sze skrábao, gde te neo szrbelo,
Gda nikaj nebos meo, pade ti trbelo.

Zvünejsnyi sztarisína:

Vidim, kaj szi rocsko jako gori nagno,
Nezsamurszko vino zs nyé szi vó potégno,

Próti hizstvi záto teliko szí gúcsao,
Bi bole biló, kaj bi tí zdaj múcsao.

Gda sze zelje gori prineszé.

Znotrejsnyi sztarisína :

Drága brátja, zdaj je zelje prineseno,
Dobro zafrigano, nej je pritepeno,
Csíszto, lejpo bejlo, i szkúhano sznájzsno,
Vzemte szí bár zs nyega, kak je jáko zsmajno.

Tó je escse rána nasega országa,
Szlovenszkomi lúsztví jesztvína predrága,
Escse ino královje paszko májo na nyé;
Blázsena je zemla, gde jé tó korenyé.

Jejte drági moji, zdaj vam vecs prineszém,
Ali csi zselejte, doli je odneszém,
Etam z szakacsicov malo sze poszmejém,
Tak po szvojoj vóli vína sze napijém.

Deszét vejder lagev na pipo szam vdaro,
Csi mi ne vörjete, poglednite dobro,
Ne osztánem v lázsi, naj ne miszli niscse,
I víno prineszém, kíkoli píti scsé.

Gda sze pecsénye gori prineszé.

Zvünejsnyi sztarisína :

Dobra je pecsénya, z dobrov masznov kásov,
Gde sze drobovína gószke kúha z táksov,
Túcsna pecsena gósz, z tóv drúgov pecsenyóv,
Jejte drági moji, tó je te blagoszlov.

Znotrejsnyi sztarisína :

Veszéli je Apa, i' mí sze veszélmo!
 Nosza drága brátja, radi jejmo, pójmo!
 Nej szmo na trobíni, tū sze ne dreszélmo!
 Veszéla je Mama, i' mí sze radűjmo!

Z zsaklom bom noszo sőr, z resetom víno,
 Dobro szí vzsívajmo szvatbeno trobino,
 Kamenec podájmo li vszákomi bisztro;
 Klejt nej zaprta, víno dajem hitro.

Od goszlarov.

Znotrejsnyi sztarisína :

Postena Obszida, kvár sze je pripeto,
 Goszli szo sze sztrle, zdaj vídimo eto,
 Stere je muzsikás nazáj vkűp prikelo,
 Ali na nyé sztrűne bí djáti trbelo.

Záto náj szí goszlar sztrűne má kűpiti,
 Ino zs nyimi nász dobrovoló szpraviti,
 Li eden po ednom dvá grosa náj deje,
 Potom vu plészanyi on sze naj szegreje.

Zahválnoszt hizse Goszpodari, gda zse scséjo
 odhájati zseninovi szvatovje.

Zvűnejsnyi sztarisína :

Ali razmi postena szvádba, máli ino veliki,
 kare vasz je Bóg dao. Ete nas posteni mladénec,
 po iméni Kősz József po szvojem naprejhodé-
 csem csloveki eto velí povedati: hvála bojdi
 Bógi, priso szam k mojemi dragomi Ocsi ino

k mojoj drágoj Materi po mojoj lüblénoj zarocsníci z mójim málim seregom, ino szo nam náj prvo meszto dáli, kaj szmo szí doli szeli, jeszti i píti zadovolno. Da nam je zse cajt odhájati, záto proszi te mladénec kak szvojega drágoga Ocsó, ino szvojo drágo Mater, najpovejjo, kaj szo na nász potrosili, hocsemo nyim lepó plácsati, bole poszédécs, kak pobizsécs.

Znotrejsnyi sztarisína:

Ete postene hizse Goszpodár, kakti Zsítek János, szvojov lüblénov tüvárissicov, eto velijo povedati: tó szem praj z dobrevóle ino z-lübéznoszti prípravo, ino mojo dobro volo k nyemi, ino k tim nyegovim szem rad szkázao; záto kaj szo pojeli ino szpili, Bóg nyim dáj na dobro zdrávje. Drügo szo nikaj nej duzsni, nego: rázum i' postenyé, ino z lejpim tálom k mojoj hizsi prisli, tak je i' jasz z lejpim tálom odpüsztim.

Szlobód sznehé.

Zvünejnyi sztarisína.

Vajda! tvoje goszli naj malo hejnyajo;
Ni vase osztrógvi, pleszci! necinkajo.
Mozski naj pri sztóli naméri szedijo,
Zsenszke pa po kotéj naj nézrabolijo.

Vszáki szí szvoj jezik zdaj mocsno zavé'zsi,
Nogé nakri'zs deni, vüha eszi dr'zsi,
I dobro kebzüjite vszi ze-vszega tála;
Ar de nasa sznejha zdaj szloboud jemála.

Predevszéjm sze k tebi obrném, Ocsa moj!
 Odpri szrcé tvoje vernoj cséri tvojoj,
 Stero je za méne vszigdar tak gorelo,
 Ino mojo szrecso najbole zselelo.

Ti szí mi po Bógi bio dobrocsinitel,
 I na eto szrecso veren moj voditel:
 Kak bi odhájati mogla zdaj od tébe
 Jasz, brezi zselejnya blagoszlova nébe!?

Vzemi dobrovolno áldov ete máli,
 V-sterom ti moj jezik za vsze lepou hváli,
 Ka szí mi vu cejlom 'zítke dobra szkázao,
 Gda szí me, kak veren pasztér, verno pászao.

Blagoszlovi te Bóg ze-vszém, ka szí zselejs,
 Escse i tam, gde sze niti szam nedovejs:
 Dáj ti eti dúgi i veszéli zsitek,
 Po szmrí pa v-nébi blá'zeni prebitek!

Ka má govoriti, i tebi jezik moj,
 Drága mati moja! vu britkoszti szvojoj?
 Jaj! — placsa szkuze mi zalejvajo szrce;
 Gda tebé osztávlam, 'zítka mojga szunce!

Med boleznosztami szí me ti rodila,
 I na verni tvoji prszaj me dojíla;
 Kelko szvetli noucsi kre méne szkúszila!
 I kelko bremena rada prenoszila!

Na tvoji nárocsaj szem jasz szladko szpála,
 Gda szem ni za szébe escse prav nej znála;
 Z-tvoji vúszt szem návuk modrósztí vdáblála,
 Gda szí me na eto szrecso osznávlála.

Ah — nema nej moje szrcé obcsütejnya,
 Nezmöre jezik moj telko govorejnya,
 Szkém bi zaváliti mogla tvojo vernoszt,
 I meni szkázano gorécsó lübéznoszt.

Bóg, kí je szam zmozsen vsze tó povrnóti:
 Povrni tí vsze zse tú na tvoji póti:
 Ino gda tvoj drági zsítek szkoncsas eti,
 Daj ti tam tvoj nájem v obilnoszti zeti!

Drági roditelje jasz odídem od vász,
 Ah szebom mam neszti vasi vűszt mili glász,
 Osztante zbógom! moja szkuza, moj küs
 Naj bode veszelitel vasi bolezní dűs! . . .

Sznejó pripelajócsi k hizsi, sztarisína etak má pravíti:

Postena szvádba! razmite máli ino veliki,
 stere vasz je Bóg dao vu hizsi etoj postenoj.
 Tó veli povedati ete posteni mladénec po iméni
 Kósz József: Dao mi je Bóg edno málo szkrb,
 stere szkrbí szam obszebi nej mogo doprneszti,
 nego szam dao prizvati sztríce, vűjce, szváke i
 moje dobre szószide, kí szo sze pólek méne
 trűdíli, sterim szam edno málo vecsérjo szpravíti
 dao; záto sze nikaj ne dreszélte i ne zsalsz-
 tite, nego veszéli i dobre vóle bojdite eden
 máli csasz ino pólek toga szí Krisztusove recsí
 zgovárjajte.

Na drűgi dén za sznejóv pridócsi szvatovje sze
 etak morejo pokloníti.

Zvünejsnyi sztarisína.

Pomori vasz Bóg! postene hizse goszpodár ino vsza postena Obszida!

Znotrejsnyi sztarisína:

Bóg vam pláti!

Zvünejsnyi sztarisína:

Jeli szo domá ete postene hizse goszpodár, po iméni Zsítek János; jeli szo domá, ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína:

Domá szo.

Zvünejsnyi sztarisína:

Jeli sze je szlobodno z nikelkimi recsmí pri etoga postenoga goszpodára hizsi zglásziti, stere recsí bi bilé Bógi na díko, nam vszem pa na edno málo vcsenyé; jeli szlobodno, ali nej?

Znotrejsnyi sztarisína:

Szlobodno je.

Zvünejsnyi sztarisína:

Zmoszni Goszpodin Bóg je zsenítev eti na szvejti na lidí zavüpaó, da eden toga drúgoga vu szvéto histvo náj pomágajo. Ali mládoga Tóbiása zsenítev je Goszpodin Bóg nej na lidí zavüpaó, nego je szvojega szvétoga Angela Ráfaela zsnyim poszlao, kí ga je vu Ráges váras pelao, ino nyemi je Ráguelovo csér szproszo za

zseno, po iméni Sáro, stero je i na videjnye
ocse i materé odpelao. Tó vidócsi ocsa i mati,
od velike csűde i sztráha szta nej znala pítati:
kama? komi? i zakaj jo pela tak na nágli? Po
malom vrejmeni Ráguelovo szrcé szí je nej
moglo pocsinóti za volo cséri. Vküp je szpravo
szvoje szluge, dao nyim je ceringo, lejpe senke,
dare, ino je nyé poszlao szvojo csér iszkat,
govorécsi: „Idte i poiscsite mojo csér, ino tisz-
toga országa, várása ali vesznice lidém dajte
lejpe senke ino szí zsnyimi lipó zgucsávajte; more
biti vász gori prímejo ino vasz ne ospotajo“.

Szpodobnim tálom te nas goszpodár po
iméni Zsítek János, tūdi je tak obhodo. Vcseraj
szo prisli k nyemi nikaksi orozsnáti hűdi lidjé,
proszécsi nyega sztan, ino dabi te nas goszpodár
notri prijaó, póleg toga jeszti ino pítí nyim je
zadoszta dao, i gda bi zse nyim steo posztílati,
oni kakti nezaválni szlugi, szo nyegovo dobróto
nyemi z hűdim povrnoli. Ár szo edno nyegovo
csér popadnoli, ino szo jo szílov odpelali. Zató
je on nász dnesz vküp szpravo z táksim tálom,
kabi to nyegovo csér sli iszkat, kak je i Ráguel
vküp szpravo szvoje prijatele ino szluge, kabi
sli iszkat nyegovo csér. Ino po vnógi mesztaj i
vesznica j hodécsi ino iszkajócsi to nyegovo csér,
i nenajdevsi, teda nam je vu etoj véski edna
baba povejdala ino pokázala eto hizso, kaje prej
eti nyegova csí Bóg dáj dobro tisztoj babi! —
Ali pólek toga nam je tūdi lagoje glászi povej-
dala: Ka szte toga nasega goszpodára csér, stero
szte nam poszili vneszli, komaj eden fertao vöre
v toplo j hizsi nyáli, nego szte jo vő na mraz
zegnali, ino szte nyej nyé deklinsztva lejpi cimer,
ali páto vzéli, ino szte jo tak ospotali; stero

te nas goszpodár csi zvejo, velika zsaloszt bode nyí obhájala.

Znotrejsnyi sztarisína:

Kí babe poszlúsajo, oni z lazsmí hodijo. Dabi tak csiníli, kak vam je vas goszpodár zapovedao, dobro bi biló, ali nej szte. Isztina, pártó szmo nyoj vzéli, ár je tó nyej tesko bremen biló, nego szmo jo z táksim címérom pokrili, kak sze postenoga zsenszkoga szpóla, postene zsené dosztája. Tó je pa nyej nej na ospótanye, nego na postenyé, ár je toga nyej nej potrejbno biló.

Zvünejsnyi sztarisína:

Da szo ete nase i vase recsí kak vldim vsze pravicsne ino isztinszke; záto proszim vász, kakti naprej hodécsega csloveka, pokázste mi meszto, gde szí z mojim málim seregom doli szédem, potom nam jeszti i piti dajte, ka de nam dobro.

Znotrejsnyi sztarisína:

Ovo szí eti doli szedte.

Zvünejsnyi sztarisína:

Poszlúnite mené vszi Ádama szinóvje,
Kikoli vu etoj hizsi vküper szpravlen je;
Dokecs naprej povem mojga szrcá voló,
Li tecsasz naj nejman v jeziki nevoló.

Zdaj je nasa szneja gosztém dár poszlála,
Steroga je gori na szto djáti dála;
Kaj bi darúvala velike i mále.
Kí bode zsnyega jo, naj mi bó na zdrávje.

ZVACSINSZTVO.

Kak more pozávati zvacsin szvate na gosztüvanye.

Mér krscsanszki i bozsi blagoszlov zselém etoj postenoj hizsi!

Jasz szam poszlani kvam z-Króga od Kósz Stevana ino od nyihove tivárisice, takáj od nyuvoga színá Józsefa, ino nyegove zárocsníce, z Bákovec Zsítek Jánosa i nyuve tivárisice ino nyuve cséri Márike, steriva szta sze pólek bozsega zrendelüvanya na zsítek szvétoga histva doli zavézala. Záto szvojega radüvanya prvi dén, to prisesztno nedelo scséta drzsati, vász pa z tov rodbinov i drügimi prijátelmi, ino z drügimi prijétnimi gosztmi vu racsun scséjo zracsünati. — Záto sze i po meni dáte zvati naprej imenüvane nedele, na eden máli falácsec krüja i na pár kupic vlna, sterim je Goszpon Bóg nyé blagoszlovo. Záto sze nemate znikim vözgovárjati, nego szí krédi drzste trde mosnyé, glaszne guté, friske peté i osztre nozse. Ár szvétí János na drügom táli szvétoga píszma etak právi: Vo onom vrejmeni bíla je szvádba vu Kánai Galileji, na stero je Krisztus szvojov drágov máterjov ino szvojmi vucseníki bio pozváni, ino gdabi sze víno zmenkalo etak právi mati Jezusi: Színek l vína nemajo.

Odgovorí nyej Krisztus: Mati, kaje meni z tebov, escse je nej prisla vóra moja. Potom je erkla Mati vucsenikom: kajkoli vam bode velo csiniti, tó vcsinte. Biló je pa na tisztom meszti posztávleni sészt kameni vejdríc, pólek ocsiscsávanya zsidoszkoga. Vszáko dvej ali trí merice drzsavsi. Zapovedao je Jezus ta vejdrica napuniti, ino potom je erkao: zájmlite do strihoma ino je neszte sztarisíni i oni szo tak vcsínoli. Odabi pa te sztarisína kóstao vodó na víno obrnyeno, ino je nej znao odkod bi tó biló, ali tisztí szo pa dobro znali, kí szo zájimali vodó, teda je prizvao Zsenina govorecsi: „Vszáki cslovik prvo dobro víno dá gosztém, potom gda szo zse pijani gosztjé, te dá pozadnyejse pred nyé. Tí szí pa doszejga to dobro víno zadržsao“. Z etim csüd-nim delom je potrdjeno to szvéto histvo, stero je najprvo vcsíno Jezus vu Kánai Galileji.

No tak drági moji prijátelje níkaj sze ne bojte, ár i nász tídi Goszpon Krisztus blagoszlovi. Mámo zgrábleno edno szinico, stero devét bab zse trí dní szkúbé, sterim perjom okóli rama nasztelemo, kaj csibi steri szpadno, tak na méko szpádne. Meszá mámo csúda, ednoga biká szmo edno leto krmili na ednom erzsenom betvi privézanoga i onoga szmo bujli. Szamá jájca májo trí cente. Sztrejílili szmo ednoga bravá i kak szmo ga vdíljek po póli vlekli, brázda sze escse vídi i tam zdaj Dóbeo tecsé na onom meszti. Gori szmo ga raszpravili, szala je meo teliko, ka szmo nej vedlí kam zsnyim. Pridócsa edna deklícska vu főrtoj je pográbila, na hizso odneszla, ino je tam v edno lesnyekovo liscsanye szránila, prisla je edna mravla pa je vsze pojela. Slanino szmo pa obeszili za szlemen, da jo je gózsevka

nej mogla zadrzsati, ftrgnovsi sze, doliszpadnola ino mosznice podrla, na ednoj pavocsini obisz-nola i ona jo je komaj obdrzsála.

Nadale csibi meszó szfalilo, poszlali szmo edno ciganszko nágo dejte na szűji bród ribe lovít, te vlovlene v nádre mecse. Nadale poszlali szmo vu góscse trl jágre zviríno sztrejlat; eden je szlejpi, te drűgi pa plantavi, te trétji pa nikaj ne vídi. Te szlejpi bode sztrejlao, te plantavi de lovio, te steri pa nikaj ne vídi, tisztí bode noszo. Zátó sze níkaj ne zagovárjajte, meli mo zadoszta sztroska. Rába i mőra je pogorejla, kóla za kóli pecsene ribe pelajo; ár po pétki i szoboti bomo szí ráno premínyávali. Slo je vő dvajszeti jágrov na jagrijo, tak szo sztrejlali ka je szpádnola lizica; lizica je szpádnola na závca, závca na szrno, szrna na jelena, jelen na vuká, vuk na bravá, brav na biká, bík na kozó, koza na ovcó, ovca pa vu szkledó. Tak bomo szí premínyávali vnogo féle ráne szlacsec. Zátó sze li krédi drzste na dén naprej imenűvani.

Obertoga oblűbili szo i tó, ka csi vszamogócsi Goszpon Bóg nyí blagoszlovi, zsítek nyuv poduzsa, i z drűgimi dosztojnimi dobrótami zselejo vam vas trűd povrnóti. Tó szo recsí moje kvam nakráci.

Pozvánoga gosztà odgóvor.

Zaválím lipó nyuvo postenyé, ino prijáteszko lűbéznoszt, ka szo sze znasz nej szpozábili; csi de nasz Goszpon Bóg vzsívao vu mócsi i zdrávji obderzsi ino od drűgi protivni zádav mentűje, nyuvo veszélo hizso sze pascsi'i bomo poglédnoti, szebé notri prikázati i nyim na radoszt bidű; z mojím iménom nyí pozdravte.

Szlobód fasenszka.

Minólo je zse szeden tjédnov vu etom leti.
 Ka szo sze moji szvetki zacsnoli zse szvejti,
 Vu steri, kaj szte v szrci ví lübili, zseleli,
 Vu plészanyi, vu muzsiki szte zadoszta tao meli.

Nej dávno ino pleszica vasz je dobro gosztíla,
 Zsnyóv je tam citerás i z vínóm puna pútra;
 Vnógokrát vam je vas gút szúje szline pozsérao,
 Medlóvno plészajócsi, kaj sze je tá podérao.

Oh drágo, zláto vrejmen! da szí itró odislo,
 Tómojeszvetlo szunce oblácsno vrejmenszkrilo;
 Moja radoszt, sterov je szrcé bíló veszélo,
 Tá je vsze veszélje z dnévom vrét je minolo.

Znam da zse vnógi zsenin on vu szvojoj vóli,
 Szvojoj tivárisici rokó má na sinyeki;
 Kí pa prázno kosaro dóbo, té sze zsalosztí,
 Szvoje veszélje szíiscse po drúgom gosztívanyi.

Vnógiszvojjfundamentom szvojega blázsensztva,
 Kam szvojga prisesztnoga túzsnoга dugoványa;
 Zdaj je polozso — komi je zsenítev v püscsena,
 Notri do szmrti nyemi bode tivárisica hizsna.

Vnógo je drkao, csi je dóbo verno tivárisico,
 On je nej meo doszta szna da oblejtao vesznico;
 Ali po cajti bode sze escse on jókao túzsno,
 Csi de vido pred szebov, ka sze je hído ozseno.

Szmejsno szam glédao vnóge víno nepívce,
 Kak szo obracsali szvoje nekepesne lampice;

I zsiunatne poplate, szlóke nogé bolecse,
Vidócsi i od plészanya vö obrnyeno plecse.

Goszlarszko nóto komaj kak szte vi zacsütüli,
Vszáka vasa kotriga ozsivejla sze vam v tejli;
Ino csije cifraszti zvacsin vam priso k hizsi.
Etak szte erkli: pleszi sze mi vszáki drzsi.

Csi szte pa pozváni nej bill na gosztüvanye,
Oblekali szte sze vu csarne, rú'zne podobe;
Szvoj obráz szte szí zamazili, kak kóvranye,
Tak ví notri pridócsi na posteno gosztüvanye.

Niki pa szvoje vlaszé z kódilov szí povéksáva,
Drúgoga je pa z bejlim pérjom nakrita gláva;
Vnógoga decska, kak ta ciganszka je krlava,
Ni_doli ne na mála vrak tejla nyegovoga.

Niki_sze vu szomárszki kejp rúzsno oblecsáva,
Drúgi pa v konyszkgoga i zvcnec na sinyek dejva;
Za vűzdo pelajócsi szpameten sze szmejáva,
Ka je cslovecsa konyszka velika grátala gláva.

Vnógokrát neszláno i netrejbno szmo mí jeli,
Dosztakrátszmo sze sznenov glavóv mi szmejáli;
Nájbole pejneze szmo je mí nej milüvali,
Är szmo mí vszáki plesz za pejneze küpili.

Ali dobro je — zdaj je biló vrejmen toga,
Meszto, dén, híp i vöra, króto jáka prílika;
Zdaj sze nyemi gyenejo mozgóvje notri v glávi
Vszákomi, kí pamet má notri vu szvojoj glávi.

Li v pétek i v szoboto szí szamo pocsfáve,
 Nemate delavnoga dnéva niti nej nedele;
 Ali po vrejmeni tó szvoje dobro veszélje,
 Merkajte da zsalosztno nigda ne objócsete.

I jasz tüdi pijánca da szam oszobo noszo,
 Pod nyegovo zászta vo doszta szam jasz poszvéto
 Ino dokecs z veszéljom szam sze nej napuno,
 Za vazo volo vnógi vrócsi práj szam po'zéro.

Zdaj pa da zse pijánec szvoj szlobód vzeme,
 Komi szte do eti mao szvejtili ete szvétke;
 Odhája odvász, privász zse duzse biti nescse,
 Záto zsnyim zse prav vszaki zadovolen naj bode.

Konec je zse vszejm etim, jaj drági moji szinki!
 Kelikokrat szte me ví lübléno obímali;
 Osztávim jasz vász zdaj, oh drági moji bráci!
 Minoli szo moji szvétki, tó vam velim nakráci.

Eti vász niham moji lübléni, od vász odídem,
 Ár lübéznosztí vase vecs na pamet ne jemlém;
 Nemrem vecs odíti jasz vu vasa szpráviscsa,
 Gde szam doszfakrát gledao szkákanya vasa.

Poszt bode, Bógi tüdi zse vrejmen poszvecsüjte,
 Ali pa popom szlepécs v tej dnevi engedüjte,
 Dokecs na te zeléni fasenik odprém ocsi,
 Ino znóvics bom plészao, gyó i pio zvami zócsi.

NIKELKO PESZMI.

Pözsaliüvanye k mözsi idejnya.

Nóta: *Ja j zgubo szam zseno.*

Zsalosztén moj zsiték, Túzsen moj prebítek, Kaj
szam mozsá vzéla, Zsena szam posztála; V
blázsensztvi szam bíla, Da szam dekla bíla;
Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Rászla szam na szvejti, Kak ftícsek na vejki,
V cejloj szloboscsini, V lejpoj mirovcsini; Ve-
szelécs nad sorsom, Nad mojim divojsztvom,
Nej szam sze mantrála, Ni szam nej jókala.

Divojsztva vejcsica, Moja lejpa pártica, Tróst je
meni bíla, Ár me nej tezsíla, lno szmej m pra-
viti, Takaj premiszliti; nej szam sze mantrála,
Ni szam nej jókala.

V lejpom tiváristvi, Z-lejpimi mladénci, Doszta-
krát szam bíla, Szebé kazstivala; Bilí szo mi
radi, Mené kúsüvali; Nej szam sze mantrála,
Ni szam nej jókala.

Nej me je zapelao, Csi gli me je lúbo; Csísztá
je osztála, Lúbézen med nama; Szlobodno je
tekla, Na vodi moja bárka; Nej szam sze
mantrála, Ni szam nej jókala.

Kúsüvali szo me, Obímali szo me; Z-menov sze
sétali, Za roké drzsali; Vu püngrad pelali,
Tam rózse trgali; Nej szam sze mantrála, Ni
szam nej jókala.

Jedina szam szpála, Szlatko pocsívala ; Na szvo-
joj poszteli. Brezi vszáke miszli; Gda szam-
koli stela, Szam szí popejvala; Nej szam sze
mantrála, Ni szam nej jókala.

Ali jaj zse meni, Nescso sze mi peszmi; Moja
radoszt odhája, Zsaloszt me obhája; kí je
kre mène, Zapelao me je; Jaj cvejtek divoj-
sztva, Kaj szam te zgübíla.

Moja drága cácvanoszt, Mojga szunca szvetloszt;
Oblak je zse zakrio, Szűjov vejkov pokrio;
Moja zeléna vejka. Zse je poszejnola; Jaj
cvejtek divojsztva, Ka szam te zgübíla.

Mózs gor na poszteli, Deca pa v zíbéli; Ne dájo
mi szpati, Niti pocsívatí; Jocs me i trga szrcé,
Líce polevajo szkuzé; Líce polevajo szkuzé;
Kaj szam te zgübíla.

Zsiva bom sla v grob moj. Tam nájdem pokoj
szvoj; Jaj! jaj! kama bom sla? Kaj bi sze
nej najsla; Na viszike bregé, Ali pa na dolé;
Jaj cvejtek divojsztva, Kaj szem te zgübíla.

Od sztäre zsené i mládoga mozsá.

Oh jasz sziróta neznam kam! Szkoron me je
povszédik szram. Mozsá szam szí zse zebrála,
Kí me vszáki dén nakli vála. Kak sze malo
kaj zapoji, On me tucse, bíje. Oh bedászta
szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Sztára zsená, pa mládi mózs, Da je tó eden
csűden túzs. Eden drűgoga razlácsi, Z-toga
prído szami jocsi. Módre sztókrát ocsi noszim,
Od zsalosztí szí szmrt proszim. Oh bedászta
szam bíla! Száma szam sze vtopíla.

Vsze kajkoli má na szebi, Tó szo moje teske
szkrbi. Blágo dóbe je pomeni, Bóg dá pamet
sztároj zseni. Bole bi mi biló szamoj bidti,
Kak pod táksi járem idti. Oh bedászta szam
bila! Száma szam sze vtopíla.

Pejnezi moji jaj prejsli szo! Kak lanszki sznejg
totá szo. Hizso szam nyemi prejk dála, Zdaj
me mázse brezi szala. On sze dobro z mojim
gosztí, Donok mi tere moje kosztí. Oh be-
daszta szam bila! Száma szam sze vtopíla.

Idi baba, mi velí, Szpát, vacsi na glavó dobis tí.
Na to neszmi nikaj recsti, Britko sze jócsem
pri pécsi. Deco mojo mi pregánya, Mené
goni zmojga sztánya. Oh bedászta szam bila!
Száma szam sze vtopíla.

Od pét pijani báb.

Morem idti k mojoj kumi, Ár mi nikaj v glávi
sumí. Nej szam sze dobro neszpála, Da pó
nócsi szam plészala.

Vinszka mócs me je znorila, Száma pét pintov
szam szpila. Pilé szmo kak szesztrice, Od pó
dnéva tam do kmice.

Mozséve szmo mi znorile, erkócs: kaj szmo v
cérkvi bilé; Mí szmo pa v piovnica bilé,
Szamo sztáro vino pilé.

Biló nász je pét v toj klejti, Vszáka szlejdnya
brez pámeti; Kaj, kaj szmo sze szpominale,
Meszó i bejli krúh jele.

Edna velí: pite kuma, Náj nam bode gláva
puna; Drúga sze za greje jócse, V sztáro vino
krúj namácse.

Trétja sze k Bógi zdiháva, Notri v kantlo sze
zgledáva; Ta strta mozséva tózsí, Szpesznícov
po sztóli rúzsí.

Péta vell: pojdmó domó, Náj sze nam ne zgodi
hüdó; Zsmetno szo sze gori zdignole, Trí na
glavó szo szpadnole.

Edna to drúgo zdigávala, Bóg pomágaj! je kri-
csala; — Odisle szo pune blata, Najsle szo
zaprtá vráta.

Jaj zgübo zseno.

Nóta: *Meghalt feleség.*

Jaj zgübo szam zseno! Ali jáko keszno,
Tá je moje dobro, Bár da bi zse dávno.
Szkrlíva je bíla, Vsze je zaprávila,
Vina je nej píla, Pijana je mrla.

Dabi prisla nazáj. Stero Bozse nedáj!
Poszto bi sze rad zdaj, Naj ne pride nazáj.
Kak bi jo postúvao, Za vlasze jo tézao,
Kak bi jo kúsúvao, Nyó pó hrbti mazao.

Nyéna recs prelejpa, Mmrava je bíla,
Mené je tróstala, Povszéd dreszelíla.
Tiváris moj drági! Zselém: idi k vrági,
Nesztani gori, Bole tam osztani.

Dreszelnoga tróstaj, Oh ne odi nazáj,
Vu moji nevolaj, Nego li tam szí pocsívaj.
Ah! kaj bom csinío? Iszkao bo n szí lepso.
Bodem sze zsaloosztio, Vemda nájdem bógso.

Idem v cérkev molit, Vu krcsmo víno pít,
I za nyó sze posztit, Z szrca sze veszelít.

Szlobód sznejé.

Na znano nóto.

Ah! zdaj moja obszeda
Meni szlejdnyi dvor dáva,
Pri mojoj rodbini,
V-tanyejri, korini.
V-mojem divojsztvi.

Nede zse vecs nej mojga
Veszélja tak lejpoga.
Dnévov moji poszvejt,
I szlobosc sine szvejt
Miné, kak cvejt.

Paíta moja dzsündzsevna
Je zse vu práj vrzsena.
Lejpa moja kita,
Z-pantlikami povíta,
Mi je vzéta.

Glávo szo mi pokrile,
Pod túzsen povzíl szkrile. —
Jaj! jaj! — tó mi kázse,
Kaj od ete hizse
Idti mam zse.

L-ipo moje szpajvanye,
Vezzelo drilicskanye
Mi je zabegnolo,
Vsze dobro lehnolo
I mínolo

Gde szo moji prsztanci?
Gde scsipnáti pantlici?
Zvoncsavne iglice?
Segavne csizmice?
I frlice? —

Moji zdávnyi pajdáske,
 Lejpi mládi junácke
 Szo k-drúgim privrgli,
 Mené z-szrca vrgli
 I zavrgli.

Lejpe moje remenke,
 I cvetécse divojke,
 Szo me obtúhile,
 Mené osztavile,
 Pozábile.

Vsze divojsztva blázensztvo,
 Veszelje, prijátelsztvo, —
 V nóvoj mojoj sztávi
 Me zse vsze osztávi
 I pozábi.

Jaj! morem odhájati
 Lüblénim szlobód dati,
 K-tihincom privrzsti,
 Krv moj^o odvvrzsti,
 I povvrzsti.

Zbógom ocsa i mati! —
 Ah! kak mam odhájati
 Jasz od vájni perót,
 Na tak negvüsno pót,
 V-britki szkúz kót? —

Zbógom brátcí, szesztrice,
 Moja krv i rózsice!
 Drága bratovcsina,
 Vsza moja rodbina,
 I drzsina! —

Zbógom, moj sztarisína,
 Moj drúzsbán, i korína.
 Zbógom kúharicza,
 Moja sztarisicza
 I Szvádbica!

Zbógom, moji szvatovje,
 Goszlarje i szoszidje,
 Predrága botrína,
 Czejla okroglína,
 I obcsina! —

Zbógom, prijátelkinye,
 I verne pajdaskinye —
 Vi, rozse czvetécse,
 Z-menom vkúp rasztécse;
 I hodécse! —

Vsze, vsze vasz zse osztavim, —
 Ah! — kakda jasz pozábim
 Vnógi lejpi hípek,
 Nas veszéli zsítek,
 I prebítek!?

Blagoszlovi vasz vsze, Bóg
 Z-dármi szvoji mili rók
 Daj vam mér i radoszt,
 Odvrni pa zsaloszt,
 Krízs i zsúkoszt.

Daj sze nam po tom zsitki,
 Tam v-nebeszkom prebítki
 Vszem vkúp veszelíti,
 I nyega dícsíti
 Vu szvetlósztí!!!

Szlobód szvatov.

Na znáno nóto.

Vídimo, konec z jemlé
 Lejpo nase veszeljé! —
 Hízni ocsa, mati!
 Nam sze je pobrati,
 Odhájati.

Vam tak zse za gosztsenyé,
 Lübézen i postenyé,
 Stero szte nam szkázali,
 Sereg ete máli
 Z-szrcá hváli.

I, csi je v-kom steri z-nász
 Nevejdocs zbantüvao vász;
 Proszim, odpüszttite,
 I z-mérom püszttite
 Vkraj vsze ete. —

Daj nam ocsa miloszti
 V-etak lejpoj radoszti
 Vszem csisztó tál vzeti,
 I dár nyegov szvéti
 Vküp prijéti.

Kincsi nasega szrca,
 Nasa lübléna deca,
 Naj v-meri zshivéjo,
 Kak rozse cvetéjo
 I rasztéjo.

V-nyl naj vídi rodbina,
 Czerkev, i domovina
 Díke sztebre zmózsne.
 Kotrige pobózsne,
 Vejke zlózsne.

Vcsíni nasz Bóg tálnike
 Tű szrecse, i tam díke:
 Da ga szí veszelécs
 Zvisávamo dicsécs,
 Pred nyim klecsécs.

Sztári mózs.

Nóta: Zavézao szam szí oba rokáva.

Nebom bogme jasz zse duzse dovec,
 Ár znam, ka je tó zavrzszen nóvec;
 Za nyega ni edna prav nemára,
 Ni sznijicska, niti baba szlára.

Iszkao bom szí nindri pomocsníco,
 Ali tak stímate, kaj sztaríco? —
 Nedáj Bóg! — jasz zeberém divojke,
 Lejpo, mládo i zdrzno, kak szojko.

Nepravte, ka szam za nyó sztári zse,
 Vem i sztári kozel rad szó lízse;
 Sztári krűj je hizsi na postenyé,
 I sztáro víno sze zsmajno pijé.

Za máli csasz bom jo dao prosziti,
 I nebom sze dugo dao voditi;
 Nego bom po krátkom ozávanyi
 Preci só zsnyóv pred oltár k-zdávanyi.

Ne stímajte, kaj bi me zavrgla,
 Stera je gda tó szrecso odvrgla;
 Ino ráj noszila sztáro kito,
 Kak glavó z-pocilom pokrito?

Stera bi ráj bíla k-szvojmi kvari,
 Zavrzseni kalendari sztári;
 Kak mláda i segava zsenicska,
 Csi gli nej v gnejzdi mládoga fícska?

I ka szva müva rázno v lejti, —
 Jasz sésztdeszet, ona pa dvajszeti!
 Tríkrát telko! hm! tó je nej cejli szvejt!
 I na sztárom stouri sze nájde cvejt!

Szvejt mi tó právi, kaj de plásna,
 Ka máram! — naj li bó vrla, jasna,
 Mrzli zsívot moj szkrbno odejva,
 I drevení hrbet odegrejva.

Csi sze pa ni sztém nedá vtoliti,
 Razmim, kak sze má zadovoliti;
 Kak de vuvszem podána,
 Naj szí drzí kre méne kaplána.

Hah! hah! — jeli szam nej dobro zmiszlo,
 Ja! ja! — tak má bidti, tak de i slo:
 Nebom bogme jasz zse duzse dovec,
 Ár vam je tó li zavrzszen novec.

Betezsna divojka.

Nóta: *Lányok fonják a lencsöszt.*

Vica pleva merkevco,
 I szlisáva kukojco,
 „Jaj, mati!“ — tak vell —
 „Jaj! meni nika fall“.

„Niháj drágo dejtece!
 Dobís lejpe csizmice“.
 „Jaj mati küsléna!
 Nej je tó moja rana.“

Vica sze li zdiháva,
 Caga i poménkáva.
 „Jaj mati! — tak ercsé —
 Da vam je jáko pecsé“!

„Trpi moje szrcsice,
 Dobís szvilne szüknyice“!
 „Ah mati, vsze zaman,
 Nezvrácsi tó moj! ran!“

Vico szkuza poleva,
 Nebózsze omedleva:
 „Jaj mati, merjém vam,
 Tak velki beteg mam“!

„Nemeri mi, golób moj!
 Príde domó junák tvoj“. —
 „Tó mlla mati, tó
 Ne je na szrci zsgaló“!

„Ah, da bi szkoro prisó!
 Vesz moj beteg bi vtisao“.
 „Li nyegov vrócsi küs
 Je gvlsen vrács róni düs.“

Placs lübézni.

Nóta : *Zsalosztén moj zsítek.*

Zorja, zláta zorja,
Luba ma küsléna!
Nevrzi z-szpómenka
Tí mojga iména.

Dragsa szí tí meni
Od lejpoga cvejta;
Nepozábim tebé
Jasz na zsiték szvejta.

Gdekoli szí hodim,
Pred menom je povszéd.
Tvoja lejpa mladoszt,
I tovoj míli pogléd.

Li za tébe góri,
Kak plamén, mé szrdce;
Ár szí mi tí bíla
Zsitka zláto szunce.

Ali, jaj! zajslo je
Meni eto szunce;
Ár szem te naveke
Zgúbo, drágo szrdce!

Zgúbo szem te, rózsa,
Prva ma lübézen! —
Sto bi mogao zrecsti
Nad tém mo bolezen!?

Kak od szvojga pára
Vtrgnyena grlica;
Tak gecsi za tébe
Britkoszt mojga szrdca.

Jókao bom za tébe,
 Dokecs mi zšivot moj
 Nepovejne, kak líszt
 Na vejcsici szúhoj.

Nigdar sze veszélji
 Moje szrcé neodpré,
 Dokecs me kmicsni grob
 Vu krilo nezapré.

Noszo bom vu prszaj
 Szmrtno rano mojo,
 Ino, kak bolvana,
 Zganyao tenyo tvojo.

Po goráj, püsztnaj
 Bom, kak fílcsek, blódo,
 Ino z placsnim glászom
 Tebé zvajócs, hodo.

Prejk csarnoga mórja
 Bom neszao bolezen,
 Z-sterov mi szrdcé
 Ráni tvojo lübézen. —

Ah! osztani zbógom,
 Zsítka zselno szunce!
 Da szem te tū zgúbo;
 Tam boj moje szrce.

Da naj je te trdi sors
 Razlócsó na zemli;
 Vjedínaj nájno lübézen
 Vu groba kríli!!!

Szprévod lube.

Nôta: *Jaj, beh szépen harangoznak!*

Jaj, kak zvonóvjé brnĭjo! —

Zdáj lubi mojoj zvonĭjo! —

Ni szlobód szem nej vzéo od nyé,
I zse sze na cintor neszé! . . .

Szprevodi me vö, golób moj,

Szprevodi na vecsni pokoj.

Pokrij práj z zsútov zemlöv,

Naj tího pocsívam pod nyóv.

Csi sze, tá pridócs, zaszkušís,

Písi med szkuzov na moj kríz:

„Tű szpl edno verno szrcé;

Ótávlaj je, mĭlo szunce!“

Vszáko szprotoletje rano

Szam ponóvi grob moj szkrbno;

Da jámara trdna róka

Prája mojga gda nezburka.

Z mirtusi mĭ ga obszádi,

Ino z cvejticsem okládi;

Naj próti szili vihérov

Tího szpim pod nyega széncov.

Da csrvícsov nebóm porob,

Vszádi dvej rózsi na moj grob;

Naj zsnyidvi pótnik szpoznáva,

Kaj szva rózsi bílá midva.

Neszkrĭvaj nájne lűbézni,

Ni tvoji szkúz i boleznĭ;

Szrcá pa drűgoj neodaj,

Ni vecs lube nepokopaj.

Placs materé.

Na prejdnyo nóto.

Ocveo szi mi, ocveo, cvejtek!
 Vehno, zsítka mojga zsítek! —
 Tí, nébe lejpa rózsica,
 Szi mi zse szúha, kak szpica.

Obnejmila szo ti vúsztá;
 Zibelca tvoja je púsztá;
 V-placs oblacsena skrinýica
 Tí je zebrána hizsica.

Ah! kak szrečna szam jasz bíla,
 Angel, gda szem te rodíla! —
 Kaksega vúpanya szunce
 Mi je obszínolo v szrce!

Kelko nepokojni nócsi,
 I líc moji znoj kak vrócsi
 Szam z-radosztjov pretrpejla,
 Gda szam sze za tébe szkrbejla!

Vsze szem ti tá aldúvala;
 Ár szem sze mocsno vúpala,
 Kej ednók za vesz zgúbicsek
 Nájdem primejren dobícsek.

Ali — jaj! — kak lazslívo je
 Biló vsze vúpanye moje,
 Kak szlab nyega précimbní cvejt,
 I radoszti moje poszvejt!

Dnesz, dnesz je dnévov moji trák
 Oblégao vecsne nócsi mrák:
 Jaj! — díke moja koróna,
 Vu práhi je szpádnola ona.

Kak szúhi stór brezi cvejta;
 Sztojim zse v püšťini szvejta,
 Gde nigdár vecs méra szunce
 Neobszíjne v moje szrce.

Vkraj szemi vzemes, vkraj, kincs moj,
 Szlobód dás zse dojki tvojoj! —
 Ah, kak sze vtrgnem od tébe,
 'Tí, nájdagsí zálog nébe!? —

Tí sze szamó na pót szprávlas,
 I mené számo osztávlas! —
 Szmrt, zakaj szí tak nej prisla,
 Kaj bi i jasz dnesh odtéc sla!?

Odides mi zse, odides;
 Niti vecs nazáj neprídes!
 Ah! — idi vu méri, angel!
 Zakrivajo práhsec tvojj szkuzé moje.

Brodár i Deklícska

Nóta: *Az Alföldön halász legény vagyok én.*

Na krajíni szlovenszkoj brodár szam jasz,
 Húto mam na mörskom brejgi vszaki csasz;
 — Poj, pocsíni, szedí szí doli deklícska,
 V szpanyé te bode zibao glász szlavícska.

Nej szam dalecs, do dóma zdaj zse prídem,
 Szilno pót mam, mūditi sze ne morem;
 Csi bom trūdna, nájdem domá pocsínek,
 Ár i prinasz mílo szpejva szlavícsek.

Prvle mrakne, hak domó prídti más,
 I po vnógom krizsopotji ídti más;
 Jaj, csi sze ti szkázse kaksa prikazen,
 Posztrásis sze, i vmorí te bojazen.

Krízspotje, príkazní i vídejnye
 Je li blódní lúdi nóro mislejnye;
 Ár kí z-Bógom odí, ka sze on bojí,
 Csi sze nyemi takí szmrt i vrág grozí.

Po püsztni pela pót do vesznice,
 Nevarno ti je ídti vu hlp kmice;
 Húdi cslovik pred tébe sze pritepé,
 Kí ti z zselov zsítek i vsze potepé.

Na szlovenszkom gdakoli varno je ídti,
 Od lagoji lúdi nega eti nika csúti;
 Eden kincs mam, nyega nigdár nepüsztim,
 Csi zsítek i vréd zsnyim drúgo vsze zgúbim.

Csarna megla sze zdigáva po dóli,
 Mrzeo veter te zná dojtí na póli;
 Mokro de ti tejlo, oblecs do szpice,
 Namrzne ti zsívot, blejdo gráta lice.

Doli ide csarna megla po dóli,
 Ne dojde me mrzeo veter na póli;
 Leitesnyi descs vrejlo krv pacs raszladí;
 Nyega rosza tejlo, obráz li pomladí.

Vídim pacs, da jasz sze gucsim zaman,
 Ne milújes tí bolezní moji ran;
 Ah, da nigdár nebi obzsalúvala,
 Da szí moje lúbezne recsí poszlúsala.

Ne zameri dober brodár, da zrok mam,
 Zakaj sze jasz tvojoj vóli ne podam;
 Pacs postenyé je to prvo primeni,
 Lí i tí drzší ete recsí v szpómeni.

Mladi vojník.

Nóta: *Edes anyám, ne járj sirva*

Nejőcsi za méne, mati!
Kaj v tábor mam odhájati.
Nika mi nema faliti;
Kak sze más tak zsalosztiti!

Vojník bom jasz poglavnika,
Na sztráhoto protivníka:
Szmrt i krv de moja náprava,
Szvetlo rozsje pa óprava.

Tam pod országa banderov
Je cvejt národní mladéncov
Med nyimi scsem i jasz bidti,
Zsnyimi národ moj szlúzsiti. —

Ah! — netrapi szrca tvojga
Z miszlami trplejnya mojga:
Ki z-postenyom scsé zšiveti,
Nyemi je gdesté trpeti.

Znam, kaj nebom zaman trpo;
Ar de ország za moje szkrbo:
Jezere do meni cstele,
Meni cimprale i zselé. —

Ednök me v tvoja narocsa
Pa nazáj pripela szrecca.
I vszako szkuzo zsalosztí
Premení na dzsündzs radoszti.

Csi bi pa, kak sorsa porob,
V túhini najso jasz moj grob;
Trpi mirovno vdárec tvoj,
I zselí mi tšhi pokoj.

Za krála i domovino,
 Za církev i szloboscino
 Sto nebi gotov mrejtí,
 I protivre szile trejtí!

Kak lejpa je szmrt vojníka,
 Ki szpadne od razbojníka!
 Lejpa vszáka kapla krvi,
 Štera aze lejva z-prsz nyegvi!

Tam, gde je moj práh pocsivao
 De pótnik z-csüdom vadítvao:
 „Nej je zaman mati bila,
 Štera je toga rodila!“

Baba je, i nej decsko, on,
 Ki negene za dike lon,
 I na postenyé rodbini,
 Neszlúzsí rad domovini. —

Zbógom záto, zbógom mati!
 Meni je zse odhájati
 Tá, gde vojníka koróna
 Za sztálnoszt ino krv lóna!!!

Vinszka peszem.

Na znáno nóto.

Pijmo vince, bratja!
 I letosz bó brátva:
 Jezsén je zse nej dalecs;
 Príde zsnyóv áldova vecs (:)

Pijmo, dragi brátci! —
 V Bachusa ográdci
 Tecsé zláta vretina;
 Csi nagája letina (:)

Pijmo vinće zrejzno,
 I pijmo je trejzno;
 Ár je nóra pitvina
 Dúse, tejla sztrtina (:)

Mazsmo szí zsnyim grlo,
 Naj szrce bó vrlo:
 Vince dá kotrigam mócs,
 I po trúdi szladko nócs (:)

Pijmo! — veszelmo sze!
 Ár szmrt széga za vsze;
 I keszno de nam píti,
 Gda nasz vö má sztrejbiti (:)

Pijte! — Bóg tak velí,
 Gda nam vince delí,
 Noé szam je tó rad csüo;
 I zató je trsz szadio (:)

I Krisztus je v-Káni,
 Med szvádbo pozváni,
 Z-vodé víno napravo,
 I gosztóm radoszt szpravo (:)

Kak lepó nasz on vcsi,
 Gda od goríc gucsi,
 Naj szí vince póvamo,
 I zsnyim zséj otávlamo (:)

Pijmo! — naklonmo szí,
 I glaszno zselmo vszi:
 Naj znami vréd zshivéjo,
 Ki v pajdastvi pijéjo (:)

Zsnyec.

Nóta : *Csak azért szeretem.*

Li záto rad hválím
Szlovenszke deklicske ;
Ar dó one ednók,
Prilicsne zsenicske.

Záto zsnyí li ono
Scsém za lubo meti,
Stera mi po vóli
Zná ogon pozseti.

Ona szí kre szébe
Má szvojga vezácsa,
Za szebom sznópara,
V nárocsaj szpajácsa.

Záto bom szí cimprao
Zvún vészi hütico,
Naj tam vszákden vídím
Zset idtí lubico.

Zsenyaj, rózsa, zsenyaj,
Trpi hico i znoj:
Vödobís navécsar
Od méne nájem tvoj.

Doli ti küsnoti
Z líc mam kaple znoja,
I v-moji nárocsaj
Nájdes szen pokoja.

Zránya te pá z küsom
Mam sze szna zbúdítí,
I takájna nyivo
Z küsom szprevodítí.

Gotov szam sztánoti
 K-tebi za vezácsa;
 Csi szí me zeberés
 Za tvojsza szpajácsa.

Zeberi szí mené,
 Naj vküper zsenyava,
 I na nárocsaj szna
 Vküper pocsláva. —

Ah dabi te z-menom
 Szkoro vküp zvézao pop,
 Líki jasz zvézsem vküp
 Telko bétev v-edén sznop!

Dabi z-tebom mogo
 Vküp dén moj szkoncsati,
 I tíhi szen szmrtní
 Ednók z tebom szpati!

Tak sze nebi melo
 Bojati moje szrce,
 Kaj bi drúgi zseo gda
 Z tebom, zláto szunce.

ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA
 v Murski Soboti